

УДК 341.01 / 340(342.7)

РИГІНА О. М.,

**кандидат юридичних наук,
доцент кафедри історії держави,
права та політико-правових учень юридичного факультету
Львівського національного університету імені Івана Франка**

США: ПРОБЛЕМИ РАТИФІКАЦІЇ КОНВЕНЦІЇ ПРО ПРАВА ДИТИНИ 1989 Р.

Анотація. У статті досліджено питання про встановлення підстав для відмови США ратифікувати Конвенцію про права дитини 1989 р. Неготовність США ратифікувати Конвенцію зумовлена особливостями національного механізму захисту прав дитини, розвитком правового регулювання в галузі прав дитини, пов'язаного з юридичним переглядом (конституційним контролем) Верховного Суду США. Проблеми ратифікації Конвенції 1989 р. пов'язувались з ідеєю про необхідність подолання злочинності неповнолітніх шляхом застосування таких негуманних покарань щодо неповнолітніх, як смертна кара та довічне позбавлення волі без можливості звільнення.

Ключові слова: США, дитина, права, конвенція, ратифікація, смертна кара, довічне позбавлення волі.

Постановка проблеми. 20 листопада 1989 р. Генеральною Асамблеєю ООН була прийнята Конвенція про права дитини [1], яку Україна підписала 21 лютого 1990 р. (Верховна Рада України ратифікувала Конвенцію 28 серпня 1991 р.). Сполучені Штати Америки підписали цю Конвенцію 16 лютого 1995 р., але станом на сьогодні поки ще не ратифікували її [2]. Отже, виникає питання про необхідність з'ясувати причини, які пояснюють відмову США або їх неготовність ратифікувати Конвенцію про права дитини 1989 р. Зважаючи на зміст положень Конвенції 1989 р., можна зробити висновок про те, що вона зобов'язує держави-учасниці забезпечити дітям, які перебувають на їх території, умови для виживання, існування, фізичного, психологічного розвитку та загалом сприяти забезпеченню найкращих інтересів дитини. З іншого боку, у США досить розвинутий національний механізм захисту прав дитини, тому виникає питання стосовно того, чому ця держава відмовляється привести законодавство у відповідність до Конвенції 1989 р.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Конвенція 1989 р. на сучасному етапі є головним міжнародним договором щодо захисту прав дитини у країнах-учасницях, і тому вона була предметом ґрунтовного дослідження

окремих вчених: Ж. Баттогтоха, Н.В. Лінник, Т.О. Тітової та інших. Не применшуючи значення результатів їх досліджень, зазначимо, що мета нашого дослідження – встановити причини відмови або неготовності США ратифікувати Конвенцію 1989 р. Вважаємо, що для досягнення цього необхідно проаналізувати правові позиції американських авторів і окремі положення законодавства США для повного та об'єктивного з'ясування стану відповідності національного законодавства США, яке стосується прав дитини, положенням Конвенції 1989 р.

Виклад матеріалу. Конвенція 1989 р. складається з преамбули та 54 статей. Даючи загальну характеристику Конвенції 1989 р., зазначимо найголовніше. У її преамбулі вказано, що діти мають право на особливе піклування та допомогу, а сім'я є основним осередком суспільства і природним середовищем для зростання та забезпечення благополуччя дітей, що для повного і гармонійного розвитку дитина повинна зростати в атмосфері щастя, любові та розуміння, виховуватися в дусі миру, гідності, терпимості, свободи, рівності та солідарності; дитина внаслідок її фізичної та розумової незрілості потребує спеціальної охорони і піклування, включаючи належний правовий захист до і після народження.

У статті 1 зазначено, що дитиною є кожна людська істота до досягнення 18-річного віку, якщо за законом вона не досягає повноліття раніше. Стаття 2 зобов'язує держав-учасниць забезпечувати кожній дитині права, передбачені Конвенцією, без будь-якої дискримінації. У статті 6 вказано, що кожна дитина має невід'ємне право на життя, у статті 7 – право на ім'я, набуття громадянства, знати своїх батьків, на їх піклування. У статті 9 передбачено, що дитина не повинна розлучатися з батьками всупереч їх бажанню, за винятком випадків, коли згідно з судовим рішенням це розлучення необхідне для забезпечення найкращих інтересів дитини (коли батьки жорстоко ставляться до дитини, не піклуються про неї, коли батьки проживають роздільно і необхідно прийняти рішення про місце її проживання). Стаття 10 Конвенції передбачає право дитини та її батьків на воз'єднання сім'ї, стаття 11 зобов'язує держави-учасниці вживати заходи для боротьби з незаконним переміщенням і неповерненням дітей із-за кордону. У статті 12 зазначено, що дитина, яка здатна сформулювати власні погляди, має право вільно висловлювати ці погляди з питань, що стосуються її інтересів, поглядам дитини має приділятися належна увага згідно з її віком і зрілістю. У статтях 13–15 вказано, що дитина має право вільно висловлювати свої думки (це передбачає свободу шукати, одержувати й передавати інформацію та ідеї), має право на свободу думки, совісті та релігії, на свободу асоціацій і свободу мирних зборів (ці права можуть бути обмежені у випадках, передбачених законом, з метою забезпечення поваги прав і репутації інших осіб, охорони державної безпеки, громадського порядку, здоров'я населення, суспільної моралі). Статті 16–17 передбачають, що дитина має право на особисте і сімейне життя, недоторканість житла, таємницю кореспонденції, доступ до інформації, особливо тієї, що сприяє

соціальному, духовному, моральному благополуччю, здоровому фізичному та психічному розвитку. У статті 18 Конвенції зазначений принцип загальної та однакової відповідальності обох батьків за виховання і розвиток дитини. У статтях 19–22 вказано, що держави-учасниці вживають необхідні заходи для захисту дитини від усіх форм фізичного та психологічного насильства, що дитина має право на особливий захист і допомогу держави, якщо вона залишилася поза сімейним оточенням або якщо перебування у відповідному оточенні не відповідає її інтересам, вона має право на врахування її найкращих інтересів в першочерговому порядку під час усиновлення, на отримання статусу біженця у передбачених випадках. У статті 23 вказано, що неповноцінна в розумовому або фізичному відношенні дитина має вести повноцінне і гідне життя в умовах, які забезпечують її гідність, сприяють почуттю впевненості в собі і полегшують її активну участь у житті суспільства. У статті 24 визнається право дитини на користування найбільш досконалими послугами системи охорони здоров'я та засобами лікування хвороб і відновлення здоров'я. Статті 28–29 передбачають право дитини на освіту, на розвиток особи, талантів, розумових і фізичних здібностей дитини в найповнішому обсязі, на виховання у дусі поваги до батьків дитини, її культурної самобутності, мови та національних цінностей країни, у якій вона проживає, країни її походження, на підготовку до життя в суспільстві в дусі розуміння, миру, терпимості, рівноправності чоловіків і жінок та дружби між усіма народами, етнічними, національними і релігійними групами, поваги до навколишнього середовища. Стаття 36 передбачає ряд прав, гарантій і заборон, які стосуються неповнолітніх підозрюваних, обвинувачених, засуджених у кримінальному процесі (детальніше розглянемо далі). Конвенція про права дитини 1989 р. передбачає також інші права неповнолітніх [1]. Отже, положення Конвенції 1989 р. мають універсальний характер і спрямовані на те, щоб держави-учасниці забезпечували права та свободи дитини, передусім ті, які передбачають її існування та виживання, фізичний і психологічний розвиток, і загалом інтереси дитини.

Як зазначила Т.О. Тітова, Конвенція про права дитини є найновішим міжнародним договором у галузі прав людини, комплексний аналіз положень якої становить інтерес для з'ясування подальшого розвитку міжнародних стандартів прав людини, закріплених у попередніх міжнародно-правових документах щодо прав людини. Ці стандарти мають значення для загального розуміння характеру прав і свобод людини та для повного виконання зобов'язань щодо виконання та дотримання цих прав. Дитина повинна знати свої права, щоб вирости повноцінною особистістю, котра користуватиметься своїми правами на благо, а не на шкоду собі і суспільству. Дорослі повинні знати права дитини, щоб допомогти у їх здійсненні, і поважати їх [3].

За визначенням Ж. Баттогтоха, Конвенція про права дитини 1989 р. стала основою для розвитку міжнародної допомоги, пов'язаної прямо чи

опосередковано з вирішенням проблем, які стосуються дітей [4, с. 6]. Ця Конвенція, як зазначила Н.В. Лінник, на сучасному етапі є базовим документом, що стосується захисту прав дитини. Особливістю документа є те, що він охоплює весь спектр прав: громадянських, політичних, економічних, соціальних, культурних [5, с. 10].

Незважаючи на вказане та на всебічну обґрунтованість доцільності впровадження та неухильного дотримання положень Конвенції про права дитини 1989 р. державами-учасницями, її ще не ратифікували США, Сомалі та Південний Судан. Зазначимо, що США підписали цю Конвенцію ще 16 лютого 1995 р., її представники брали активну участь у розробленні її положень, але Конвенція не була представлена в Сенат Конгресу США для ратифікації.

Отже, виникає необхідність встановити причини відмови США або їх неготовності ратифікувати положення Конвенції про права дитини 1989 р. По-перше, ратифікації Конвенції 1989 р. перешкоджають представники Республіканської партії США, яка підтримує консервативні ідеї у правовому регулюванні багатьох аспектів життя американського суспільства та держави, і це в тому числі стосується виховання дітей. По-друге, вважається, що спочатку США повинні ратифікувати Конвенцію про ліквідацію всіх форм расової дискримінації щодо жінок 1979 р., яка також була ними підписана ще у 1980 р.

На думку противників ратифікації Конвенції 1989 р., вона може «завдати шкоди суверенітету та системі федералізму США, становить небезпеку для прав американських батьків, знищить батьківську владу». Вони зазначають, що згідно з Конвенцією про права дитини батькам дитини загрожуватиме судове переслідування, якщо вони перешкоджатимуть їй переглядати кінопродукцію непристойного характеру та слухати рок-музику, права на які їй гарантуються з огляду на розширене тлумачення змісту статті 13 Конвенції. Відповідно до статті 14 Конвенції дитина має право відмовитися від релігійного виховання або від релігійних поглядів, яких дотримуються її батьки. Стаття 15 перешкоджає батькам захистити дитину від спілкування з особами, котрі, на їх думку, погано впливатимуть на неї, зокрема представниками релігійних сект, злочинних організацій. Згідно зі статтею 16 Конвенції дитині гарантується абсолютне право на особисте життя, яке не повинні порушувати батьки, що допускає право неповнолітньої дівчини на переривання вагітності без згоди батьків, право неповнолітніх вступати у статеві відносини, у тому числі одностатеві.

Однак противники ратифікації Конвенції не враховують, що її стаття 5 прямо передбачає, що «держави-учасниці поважають відповідальність, права та обов'язки батьків <...> належним чином управляти і керувати дитиною для дотримання визнаних цією Конвенцією прав». Крім цього, роль батьків підкреслена у преамбулі, статтях 7, 8, 9, 10, 14, 16, 18, 22, 27, 29, 37 Конвенції, а до функцій Комітету з прав дитини ООН не входить розгляд порушення батьками прав дитини (статті 44, 45) [6].

Причини відмови США ратифікувати Конвенцію про права дитини полягають і в особливостях американської системи ювенальної юстиції та кримінально-правової доктрини. Наприклад, стаття 37 Конвенції 1989 р. містить положення про заборони, які стосуються неповнолітніх підозрюваних, обвинувачених, засуджених у кримінальному процесі, та положення про гарантії їх прав, що повинні дотримуватися державами-учасницями. Зокрема, вона містить положення про заборону катувань та інших жорстоких, нелюдських або принижуючих гідність видів поводження чи покарання, заборону смертної кари, довічного позбавлення волі, яке не передбачає можливості звільнення, заборону позбавлення волі незаконним або свавільним чином; містить положення про гарантії щодо того, що арешт, затримання чи позбавлення волі здійснюються згідно з законом та використовуються як крайній захід і протягом визначеного короткого періоду часу, гарантії гуманного ставлення до кожної позбавленої волі дитини, поваги до її гідності, відокремленого утримання від дорослих заарештованих, засуджених, гарантії негайного доступу до правової та іншої відповідної допомоги, оскарження законності позбавлення її волі [1].

Слід зазначити, що в статті 37 Конвенції було використане положення англійського Білля про права 1688 р., де використовується знаменита фраза «жорстоке і незвичайне покарання». Ця концепція згодом була застосована в Декларації незалежності та восьмій поправці до Конституції США [7, с. 4].

Отже, Конвенція 1989 р. забороняє застосовувати смертну кару до осіб, якщо вони вчинили злочин, за який вона передбачена, до досягнення повноліття. Загалом станом на 10 березня 2011 р. смертна кара застосовувалася у 34 штатах США [8]. Вона тимчасово не застосовувалася у США впродовж 1972–1976 рр., але згодом була поновлена рішенням Верховного Суду США [9, с. 125]. У тлумаченні Верховного Суду США смертна кара не вважається жорстоким чи незвичним покаранням. У багатьох рішеннях Верховний Суд вказував на невтручання у вирішення штатами питань про прийняття кримінальних законів, встановлення покарань за злочини, вчинені на їх території, доти, поки вони не порушать конституційної заборони призначати жорстокі та незвичні покарання. Проте окремі його судді, зокрема Т. Маршалл (1967–1991 рр.), вважали смертну кару «жорстоким і незвичним покаранням» у розумінні змісту восьмої поправки [10, с. 13–14].

Тривалий час смертна кара не вважалася незвичним чи жорстоким покаранням, яке може застосовуватися до осіб, які вчинили злочинні правопорушення до досягнення 18-річного віку. До 1988 р. її застосували до осіб, котрі вчинили їх до досягнення 16-річного віку, а до 2005 р. могли засуджувати тих, хто вчинив їх у віці від 16 до 18 років. Верховний суд США в рішенні у справі «Thompson v. Oklahoma» (1988 р.) (15-річний Томсон був співучасником вбивства, вчиненого з особливою жорстокістю) визнав застосування смертної кари до осіб, яким на момент вчинення злочину не

виповнилося 16 років, неконституційним і жорстким покаранням з огляду на восьму поправку до Конституції США [11].

Незважаючи на це рішення, у США продовжували засуджувати до смертної кари осіб, які вчинили кримінальні правопорушення у віці від 16 до 18 років. Так, протягом 1990–1999 рр. було засуджено 70 осіб, які вчинили злочини у вказаному віці, що становить близько 2% від загальної кількості смертних вироків у США [12].

Верховний Суд США в 2005 р. підтримав рішення Верховного Суду штату Міссурі у справі «*Roper v. Simmons*» і скасував вирок низового суду штату, яким К. Сіммонса засудили до смертної кари за вбивство, вчинене ним у 17-річному віці в 1993 р. Сторона обвинувачення, наполягаючи на засудженні К. Сіммонса до смертної кари, зазначила, що питання про застосування смертної кари до осіб, які вчинили особливо тяжкі злочини до досягнення 18-річного віку, повинні вирішувати не судді, а законодавчі органи. Присяжні, на їх думку, повинні були врахувати характер злочину та рівень психологічної зрілості обвинуваченого. Крім цього, слід було врахувати зростання кількості злочинних правопорушень, вчинених неповнолітніми з застосуванням сили. Враховуючи вказане, як зазначила сторона обвинувачення, заборона смертної кари мала наслідком погіршення криміногенної ситуації. Заперечуючи їй, сторона захисту вказала, що смертна кара щодо неповнолітніх є аморальним і нецивілізованим покаранням, що згідно з науковими дослідженнями неповнолітні є недостатньо розвинутими та зрілими, у них не повністю розвинуті ті частини головного мозку, які відповідають за імпульсне управління та прийняття рішень. Отже, вони не можуть повною мірою усвідомлювати значення своїх дій та керувати ними, що виключає їхню вину [13]. Таким чином, рішенням у «справі Сіммонса» у США була скасована смертна кара щодо осіб, які вчинили злочини у віці від 16 до 18 років. До цього часу 19 з 38 штатів, де була передбачена смертна кара, продовжували застосовувати її щодо 16-18-річних осіб, визнаних винними в тяжких кримінальних правопорушеннях [14].

Конвенція про права дитини 1989 р. є єдиним міжнародним документом, який забороняє довічне засудження без права на можливе звільнення осіб за злочини, вчинені ними у віці до 18 років. У ряді міжнародних документів з прав людини та спеціалізованих документах, які стосуються кримінального правосуддя, є положення про заборону засудження особи до довічного позбавлення волі без можливості звільнення. Наприклад, у статті 10 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права 1966 р. вказано, що «пенітенціарна система повинна передбачати для засуджених можливість виправлення та соціального перевиховання. Норма про заборону можливого звільнення засудженого несумісна з цим положенням» [7, с.7].

У США за вчинення кримінального правопорушення неповнолітню особу могли засудити до довічного позбавлення без права можливого звільнення. Лише в 2010 р. Верховний Суд США в рішенні у справі «*Грахам проти Флориди*» визнав неконституційним довічне позбавлення волі без

права можливого звільнення за злочини, вчинені у неповнолітньому віці, за винятком вбивств [15]. У 2012 р. Верховний Суд США в рішенні у справі «Міллер проти Алабами» вказав, що цей судовий прецедент поширюється і на тих осіб, які вчинили вбивства у неповнолітньому віці [16].

Отже, з огляду на останні рішення Верховного Суду США у справах неповнолітніх можна зробити висновок про те, що США визнають положення статті 37 Конвенції про права дитини, яка містить заборони щодо страти та довічного позбавлення волі без можливості звільнення осіб, котрі вчинили злочини у неповнолітньому віці. Таким чином, завдяки вказаним рішенням Верховного Суду США відбулася фактична імплементація окремих норм статті 37 Конвенції 1989 р. у законодавство США, хоча вона поки що не ратифікована цією державою.

Однак зазначимо й іншу негативну практику США, яка суперечить положенням статті 37 Конвенції 1989 р. стосовно того, що позбавлення волі використовуються як крайній захід і протягом визначеного короткого періоду часу. Зокрема, сьогодні є більше противників, ніж прихильників ювенальних судів, які розглядають справи про обвинувачення у вчиненні кримінальних і адміністративних правопорушень неповнолітніми у США. Ці суди почали створюватися наприкінці XIX ст. з метою винесення рішень, на підставі яких неповнолітні правопорушники мали бути не так покарані, як перевиховані. У 1960-х рр. (через лібералізм тогочасного голови Верховного Суду США Ерла Уоррена, завдяки котрому з'явилося славнозвісне «попередження Міранди», що передбачає повідомлення затриманому його прав) ювенальні суди штатів справді дотримувались цієї ідеї, але згодом практика змінилася внаслідок збільшення кількості правопорушень, вчинених неповнолітніми. Характерно, що в ювенальних судах у справах неповнолітніх здебільшого не залучаються адвокати та не поширений інститут присяжних. На підставі вироків ювенальних судів неповнолітніх засуджених скеровують у виправні установи для неповнолітніх, як правило, до досягнення ними 18-річного або 21-річного віку. Отже, за адміністративне правопорушення неповнолітній може відбутися покарання у вигляді позбавлення волі терміном у декілька років. Якщо таке правопорушення вчинила б повнолітня особа, вона була б засуджена на значно менший термін [17].

Висновки. На сучасному етапі Сенат Конгресу США ще не ратифікував Конвенції про права дитини 1989 р. внаслідок декількох факторів. Передусім у випадку ратифікації Конвенції органи законодавчої влади штатів повинні будуть переглянути положення кримінальних законів і скасувати такий вид покарання, як позбавлення волі у виправних установах для неповнолітніх до досягнення ними 18-річного або 21-річного віку. Зважаючи на кількість злочинних правопорушень, вчинених неповнолітніми, вважається доцільним ізолювати їх від суспільства з метою попередження вчинення ними інших кримінальних і адміністративних правопорушень та їх виправлення.

Водночас, враховуючи рішення Верховного Суду США, ухвалені в 1988, 2005, 2010, 2012 рр. (щодо визнання неконституційності застосування таких покарань, як смертна кара та довічне позбавлення волі без можливості звільнення, за кримінальні правопорушення, вчинені у неповнолітньому віці), у США фактично почався процес приведення національного законодавства щодо неповнолітніх підозрюваних, обвинувачених, засуджених у кримінальному процесі у відповідність до окремих положень Конвенції 1989 р., яка, однак, не є частиною національного законодавства США, оскільки не ратифікована.

Заперечення щодо ратифікації Конвенції 1989 р., пов'язані з тим, що вона обмежить права органів законодавчої влади штатів вирішувати питання місцевого значення чи перешкоджатиме батькам належно виховувати дітей, скоріше мають безпідставний характер, оскільки законодавство США містить правові норми, які попереджають випадки зловживання батьків щодо дітей, і ці норми були прийняті раніше, ніж Конвенція 1989 р. Однак відповідна позиція США свідчить про їх небажання імпантувати у своє законодавство міжнародно-правові норми, вбачаючи доцільність у самостійному розвитку національної правової системи, хоча очевидно, що США не залишаються осторонь від загальносвітових тенденцій, пов'язаних з необхідністю визнавати та забезпечувати права дитини, визначені у Конвенції 1989 р., та лібералізувати систему покарань за злочини, вчинені особами в неповнолітньому віці.

Література:

1. Конвенція про права дитини від 20.11.1989 р. // Зібрання чинних міжнародних договорів України. – 1990. – № 1. – С. 205.
2. Статус Конвенції про права дитини від 20.11.1989 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_j24.
3. Титова Т.А Конвенция о правах ребенка в системе общей регламентации прав человека : автореферат дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / Т.А. Титова ; Уральская Государственная юридическая академия. – Екатеринбург, 2000. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.dissercat.com/content/konventsia-o-pravakh-rebenka-v-sisteme-obshchei-reglamentatsii-prav-cheloveka>.
4. Баттогтох Ж. Международно-правовая защита прав детей: Международно-правовые аспекты : автореферат дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / Ж. Баттогтох ; Моск. гос. ин-т междунар. отношений. – Москва, 2004. – 25 с.
5. Лінник Н.В. Міжнародно-правовий захист економічних прав дитини : автореферат дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.11 / Н.В. Лінник ; Національний університет «Одеська юридична академія» – Одеса, 2011. – 20 с.
6. Титова Т.А. Конвенция о правах ребенка ООН: причины отказа США от ратификации / Т.А. Титова // Правоведение. – 2000. – № 2. – С. 223–226.
7. Schabas W. A Commentary on the United Nations Convention on the Rights of the Child (Article 37) / W. Schabas, H. Sax. – Martinus Nijhoff publishers, Leiden, Boston, 2006. – 96 p.

8. States with Death Penalty. 41 Federal Capital Crimes. Procon.org [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://deathpenalty.procon.org/view.resource.php?resourceID=001172>.
9. Хохлова І.В. Кримінальне право зарубіжних країн (в питаннях і відповідях) : [навч. посіб.] / І.В. Хохлова, О.П. Шем'яков. – К. : Центр навчальної літератури, 2006. – 256 с.
10. Джинджер Э.Ф. Верховный суд и права человека в США : [учеб. пособие] / Э.Ф. Джинджер. – пер. с англ. – М. : Юридическая литература, 1981. – 392 с.
11. Thompson v. Oklahoma, 487 U.S. 815 (1988) // Case Law [Електронний ресурс]. – Режим доступу : caselaw.lp.findlaw.com/cgi-bin/getcase.pl?court=us&vol=487&invol=815.
12. Juvenile Death Sentences // The American Academy of Child and Adolescent Psychiatry Approved by Council (October 24, 2000). – [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://www.aacap.org/cs/root/policy_statements/juvenile_death_sentences.
13. Roper v. Simmons (03-633) 543 U.S. 551 (2005) 112 S. W. 3-d 397 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.law.cornell.edu/supct/html/03-633.ZS.html>.
14. Montaldo Ch. Death Penalty for Juveniles // Ch. Montaldo / About.com Guide. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://crime.about.com/od/juvenile/i/juvenile_death.htm.
15. Grahan v Florida (No. 08-7412) 982 So. 2d 43, reversed and remanded [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.law.cornell.edu/supct/html/08-7412.ZS.html>.
16. Miller v. Alabama (2012) No. 10-9646 567 U.S. (2012) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://caselaw.findlaw.com/us-supreme-court/10-9646.html>.
17. Epstein R. Juvenile Injustice: The Scandal in Pennsylvania Is the Tip of an Ugly Iceberg [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.huffingtonpost.com/dr-robert-epstein/juvenile-injustice-the-sc_b_173495.html.

Ригина Е. М. США: проблемы ратификации Конвенции о правах ребенка 1989 г.

Аннотация. В статье исследован вопрос о предпосылках отказа США ратифицировать Конвенцию о правах ребенка 1989 г. Неготовность США ратифицировать Конвенцию обусловлена особенностями национального механизма защиты прав ребенка, развитием правового регулирования в сфере прав ребенка, связанного с юридическим пересмотром (конституциональным контролем) Верховного Суда США. Проблемы ратификации Конвенции 1989 г. также связаны с необходимостью предотвращения преступности несовершеннолетних вследствие применения таких негуманных наказаний, как смертная казнь и пожизненное лишение свободы без возможности освобождения.

Ключевые слова: США, ребенок, права, конвенция, ратификация, смертная казнь, пожизненное лишение свободы.

Ryhina O. USA: the problems of ratification Convention on the Rights of the Child (1989)

Summary. The article been investigate the issue, why the United States don't want to ratify the Convention on the Rights of the Child (1989). Unwillingness to ratify the Convention was due the peculiarities of the national mechanism of the protection of human rights and the protection of the rights children, the peculiarities of the legal regulation protection of the human rights and child rights. This protection is associated with the juridical review of the Supreme Court of USA. In 1988, 2005, 2010, 2012 the Supreme Court of USA was adopt the decision about the rights of the minors offenders in the criminal process and practically made a provision of national law such that national law is agreed with certain provisions Convention on the Rights of the Child (1989).

Opponents of ratification of the Convention on the Rights of the Child (1989) argue, that american mechanism to protect the rights of the child is functioning properly and effectively, therefore the United States don't need to ratify the international treaties in this sphere. The problem of the ratifying the Convention (1989) explained by the peculiarities of legal regulation in the United States, because the states have broad powers in addressing local issues. This applies to matters of criminal law and criminal procedure.

Key words: USA, child, rights, convention, ratification, death penalty, life imprisonment.